

Pr. Alexandru Torik

FLAVIAN

SPOVEDANIA UNUI TRECĂTOR

*Scenariu pentru un film
care nu trebuie neapărat turnat*

Traducere din limba rusă:
Eugen Diaconu

editura
Σοφία

București

SCENA 1

Seară. Iarnă. Întuneric. Un bărbat de vreo patruzeci de ani, cu capul descoperit, într-o jachetă scumpă, descheiată, iese pe ușa maternității. Aprinde o țigară, țigara se rupe în mâna lui, aprinde alta, se stinge și aceea, o aruncă și înjură. După ceva vreme în această stare, dă din mână și se îndreaptă spre parcare. Trece printre rândurile de mașini, nu o găsește pe a lui, iar înjură, apoi scoate telecomanda și apasă butonul. O mașină scumpă de pe banda următoare clipește și țiuie. Bărbatul se îndreaptă spre aceasta, deschide portiera cu o mișcare bruscă, se așază și pornește motorul.

Un cadru larg cu fața bărbatului – proaspăt bărbierit –, puțin dezamăgit și supărat. Iese brusc din parcare, aproape ciocnindu-se de o altă mașină.

SCENA 2

Același bărbat conduce mașina. Gonește de-a lungul unui drum de provincie. Sentimentele alternează pe fața lui – disperare, furie, neputință. Apoi aproape că plânge. Înjură furios pe cineva, după aceea lovește volanul cu pumnul, întoarce capul scrâșnind din dinți. Face manevre periculoase, depășește pe linie continuă, trece pe roșu la semafor, ajunge pe un drum de țară, pe unde gonește cu mare viteză.

În față, pe marginea drumului acoperit de zăpadă, apare o mașină cu luminile de avarie pornite, lângă ea un preot în vârstă, rotofei, cu o sutană și pe deasupra cu o jachetă tip „Alaska”, face semn cu mâna ca să fie ajutat. Bărbatul înjură, vrea să-l ocolească, dar o mașină ce se apropie din față îl forțează să oprească lângă preot. Motorul îi moare brusc. Bărbatul înjură din nou, încearcă să îl pornească, dar în zadar, încearcă iar și iar – același rezultat. Bărbatul înjură, lovește volanul cu pumnul, apoi își lasă mâinile și capul pe volan în semn de neputință. Este disperat. Ușa din dreapta se deschide ușor, preotul urcă în mașină și se așază pe scaunul din dreapta șoferului, punându-și imediat centura de siguranță.

– Dumnezeu să vă mântuiască! Dacă nu ați fi oprit, aș fi înghețat de tot aici. Stau în gerul ăsta de vreo patruzeci de minute! Și telefonul este mort, nici măcar nu pot suna pe cineva.

Omul ridică puțin capul, îl privește oarecum uimit pe pasagerul neașteptat.

– Patruzeci de minute? – se miră el. Și ce, nimeni nu a oprit?

– Nimeni! – dă preotul din cap. Oricum, sunt puține mașini care trec pe aici, drumul este local, nu e prea circulat!

– Dar cu mașina dumneavoastră ce s-a întâmplat? – se uită omul curios la preot.

– Mă tem că s-a „calat” motorul – răspunde preotul cu tristețe –, și doar m-au avertizat la ultima revizie, dar eu ... tot am sperat că va mai ține o vreme! Recunosc că aici am greșit! Speranța mea a fost în zadar, se pare... Dar pe dumneavoastră, să-mi fie cu iertare, cum vă cheamă?

– Mihail Ivanovici! – bărbatul întinse mâna către preot. Dar pe dumneavoastră?

– Părintele Flavian! – preotul strânse calm mâna întinsă. Mergeți cumva în direcția satului Pokrovskoe, Mihail Ivanovici?

– Puțin mai departe, dar trec pe acolo – răspunde Mihail Ivanovici. Spuneți-mi Mihail, bine, părinte Flavian?